

کیروش؛ معمار فوتبال ایران از جام جهانی چه می خواهیم؟!

مأموریت صعود به جام جهانی روسیه تمام شد؛ آن هم دو هفته زودتر از پایان مسابقات انتخابی. حالا به جز برزیل که صعودش را به جام جهانی قطعی کرده و البته روسیه میزبان، فقط حضور یک تیم دیگر در این تورنمنت قطعی است: «ایران».

آیا اینکه دو هفته مانده به خط پایان، صعود کردیم یعنی کارمان راحت بوده؟ ابتدا این طور نیست. فقط افراد ساده اندیش و سطحی نگر، چنین تصویری از صعود سخت اما مقتدرانه تیم کارلوس کی روش دارند. بیایید یک نگاه به مسیر صعود ایران از ابتدا تا امروز بیندازیم؛ ایران در مرحله اول در گروهی با تیم های عمان، ترکمنستان، گوام و هندوستان همگروه بود.

شاگردان کی روش از هشت بازی این مرحله، ۲۰ امتیاز گرفتند و به عنوان تیم اول صعود کردند. دو تساوی ایران در دو بازی خارج از خانه مقابل ترکمنستان و عمان برای چند روز، موقعیت مناسبی برای منتقدان کی روش فراهم کرد. آنها نمی خواستند این واقعیت را که کی روش بعد از جام ملت های آسیای ۲۰۱۵ استرالیا، دست به تعویض نسل تیمش زده، ببینند. ایران بعد از صعود از این مرحله به آخرین مرحله انتخابی رسید. هم گروهی با تیم های کره جنوبی، ازبکستان، قطر، چین و سوریه، اتفاقی بود که با استقبال اهالی فوتبال مواجه شد. منتقدان اما از این مسئله هم سوءاستفاده کردند. آنها معتقد بودند که ایران در قرعه بسیار خوش شانس بوده اما آیا واقعا این طور بود؟ چین که میلیاردی دلار برای تیم های باشگاهی و ملی اش هزینه کرده، ضعیف بود یا قطر که میزبان جام جهانی ۲۰۲۲ است؟ یا حتی سوریه که در همین مسابقات هم نشان داد چه تیم سخت کوش و منظمی است! تکلیف از بکستان و کره جنوبی هم که مشخص است؛ این دو تیم در دوره قبلی هم با ایران، رقابت سختی برای صعود به جام جهانی داشتند و در واقع دور قیاب قدرتمند همیشگی برای فوتبال ایران هستند. اما حالا مسئله تعیین کننده «قدرت تیم ملی ایران» است.

اصلا بیایید تصور کنیم ایران در گروه دوم قرار می گرفت. در آن صورت ژاپن به این گروه می آمد و ایران باید با تیم های استرالیا، عربستان سعودی، امارات، عراق و تایلند بازی می کرد. آیا واقعا این «ایران» توانایی صعود از آن گروه را داشت؟ شاید کمی سخت تر و دیرتر اما باز هم صعود می کردیم.

معماری کی روش

عادت نداریم به این اقتدار؛ این حس برایمان ناآشناست. نکنند این همه راحتی خیال برای قلب مان ضرر داشته باشد! ما و صعود به

جام جهانی با این قدرت؟ تا آنجا که به یاد داریم همیشه برای صعود، کارمان به دقیقه ۹۰ کشیده است؛ به نذر و دعای سر نماز پدر و مادران مان. آن از انتخابی پرمجاری جام جهانی ۹۸ فرانسه که برای صعود، به شرق و غرب کره زمین سفر کردیم و همه را به رعبه انداختیم. آن از تیم برانکو در انتخابی ۲۰۰۶ که نزدیک بود در همان مرحله اول حذف شویم و اگر نبود دخالت سران فدراسیون، این اتفاق می افتاد. برای ۲۰۱۴ برزیل هم با خود کی روش تابلو پر تگانه رفتیم و برگشتیم. سه برد در سه بازی آخر با سه هت تریک، ما را به جام جهانی برد. بدون هادی عقیلی و سیدمهدی رحمتی و... حالا ما از روزگاری که با مصدومیت، محرومیت یا کلاس گذاشتن یک نفر، استرس سراسر وجودمان را می گرفت به امروز رسیده ایم. تیمی داریم که از نبودن حتی ۱۱ نفر اصلی اش هم کک مان نمی گزد.

در بازی سرنوشت ساز با ازبکستان، خبری از کریم انصاری فرد نبود. از رضا قوچان نژاد، مهدی ترابی، احسان حاج صفی، پژمان منتظری، حسین ماهینی و محمد انصاری هم همین طور. حالا تیم ایران به اندازه دو تیم کامل بازیکن دار داماساختن این مجموعه، کار طاقت فرسایی

بود که به لطف کارلوس کی روش انجام شد. او معمار این بناست. کی روش کار سختی را شروع کرد. مثل هر آدم دیگری او هم مخالفان و موافقانی داشت. تعداد موافقان او به وضوح بیشتر بود. اما گاهی اتفاقاتی می افتاد که سنبه مخالفانش پر زورتر می شد. حجم انتقادها گاهی بیش از حد زیاد می شد اما کی روش به پشتوانه مردمی که دوستش داشتند و به او اعتماد کرده بودند، کارش را پیش می برد. در طول سال هایی که کی روش در ایران مشغول به کار بوده، بارها اتفاق افتاد که کار به استعفا یا برکناری او کشید اما این «خواست مردم» بود که پیر مرد همچنان جذاب پرغالی را بالای سر تیم ملی نگه داشت.

ثمره ایستادگی

حالا مردم و البته اهالی فوتبال، ثمره آن ایستادگی را به چشم می بینند. همه خوشحالند اما فعلا خبری از مخالفان و منتقدان کی روش خبری نیست. شاید هم فعلا حرفی برای گفتن ندارند. همان ها که برای تسمخه او از لفظ «مری موزامبیک» استفاده می کنند. همان ها که کمی و کاستی های اقتصاد ایران را ناشی از قرارداد کی روش می دانند. آنها البته نرفته اند و هنوز هم هستند؛ آنها منتظرند، منتظر یک نتیجه بد یا یک شکست. با اولین نتیجه بد از پستو بیرون می آیند و شروع می کنند به مصاحبه و انتقاد از تیم ملی. از تیمی که در هشت بازی مقدماتی حتی یک گل هم نخورد و یک رکورد جهانی ثبت کرد. از تیمی که فرصت گل هم به حریفانش نداد. بازی همین دور قیاب رادر تهران و در مقابل تیم ملی به یاد بیاورید. نه کره جنوبی و نه ازبکستان، نتوانستند در ۹۰ دقیقه حتی یک شوت به داخل چار چوب دروازه ایران بزنند. رفتاری که نظیر آن این روزها در سیاست ایران هم دیده می شود. منتقدان بهانه گیر اما همیشه حرفی برای زدن دارند. رمز هایش از همین حالا هم شنیده می شود. کسانی که انتظار دارند تیم ملی ایران از مرحله گروهی جام جهانی به مرحله حذفی صعود کند. آنها از تیمی این انتظار را دارند که تازه به پنجمین تجربه حضورش در جام جهانی رسیده. از تیمی که فقط یک استادیوم در حد استانداردهای بین المللی دارد. از تیمی که مربی اش برای برگزاری یک اردوی یک هفته ای باید با چند تیم و چند مربی سر و کله بزند اما کی روش باکی از این حرف ها ندارد. او خودش را ثابت کرده است. او خودش بهتر از همه و زودتر از همه به این فکر افتاده است که برای جام جهانی چه کار باید بکنیم. او قبل از همه این سؤال را پرسید و دو شبانه شب

